

Anjelik

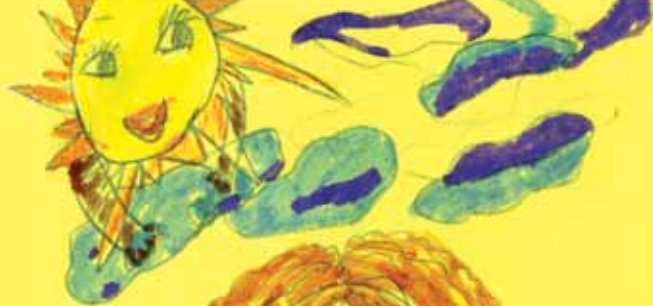
vo
vysokej
tráve

Povedky
pre deti

Anjeli
vo vysokej
tráve

Anjeliik

vo
vysokej
tráve

Poviedky
pre deti

PERFEKT

© Perfekt 2007

Illustrations © Kolektív žiakov Špeciálnej základnej školy, Sokolská 109, Zvolen.

Texts © Ján Beňo, Jana Bodnárová, Danica Božová, Katarína Červenáková, Miloš Ferko, Michal Grondžák-Milly, Vladimír Hanuliak, Marta Hlušíková, Radovana Jágríková, Štefan Kohári, Adriana Krupová, Barbora Malá, Gabriela Majtaníková, Dagmar Pokorná, Ivan Popovič, Anna Robertová-Michalová, Kornely Trubačová, Anežka Szabóová, Lucia Vážanová, Mária Zaymusová-Vavrová

Vyšlo s príspevím Protidrogového fondu.

Anjelik vo vysokej tráve

Povedky pre deti / 3. ročník

Autori textov: Ján Beňo, Jana Bodnárová, Danica Božová, Katarína Červenáková, Miloš Ferko, Michal Grondžák-Milly, Vladimír Hanuliak, Marta Hlušíková, Radovana Jágríková, Štefan Kohári, Adriana Krupová, Barbora Malá, Gabriela Majtaníková, Dagmar Pokorná, Ivan Popovič, Anna Robertová-Michalová, Kornely Trubačová, Anežka Szabóová, Lucia Vážanová, Mária Zaymusová-Vavrová

Ilustrovali: Kolektív žiakov Špeciálnej základnej školy vo Zvolene pod vedením učiteľa výtvarnej výchovy Alfonza Skržeka a za podpory riaditeľky školy Anny Kútnej.

Vydal Perfekt, a. s., Karpatská 7, 811 05 Bratislava,
ako svoju 472. publikáciu a 5. publikáciu v edícii *Fifikova knižnica*.
Prvé vydanie

Zodpovedné redaktorky:

Magdaléna Fazekašová, Magdaléna Gocníková

Jazyková redaktorka:

Lenka Grešková

Grafická úprava:

Kristína Vozáková

Zalomenie:

Marián Hatvani

Tlač:

Polygrafprint, Prešov

ISBN: 978-80-8046-379-3

www.perfekt.sk

www.fifik.sk

V každom príbehu sa skrýva ďalší...

Poviem vám to na rovinu! Keď sa darí, tak sa darí – a vydavateľstvu Perfekt sa musí dať, keď zorganizoval v poradí už tretí ročník literárnej súťaže o najlepšiu poviedku pre deti.

Pre mňa to znamenalo zopakovať svoje klasické zvolanie „**Kde mám tie okuliare?**“ a potom, čo som ich našiel, som si sadol k čítaniu zaslaných súťažných textov. Samozrejme, že pri mne sedel aj **môj pes Čukes**, pretože má vyvinutý literárny čuch a vždy zacíti, keď čítam nejaké texty o zvieratkách. Pri poviedke **Ľupík** pokojne vrtel chvostom, no mali by ste vidieť, ako by sa správal, keby som čítal voľačo o kocúrovi. To by sa správal ako taký **šalo!**

Ani tento rok to nebolo inak, že som si texty na čítanie vzal so sebou na dovolenku. Som už vo veku, keď sú moji **rodičia naopak**, čo znamená, že kým som bol malý ja, starali sa oni o mňa. A teraz, keď sú oni staručkí, ja sa musím starať o nich. Nie je to ťažká práca, najmä, ak mi pri tom pomáha milá pani **opatrovateľka**. Má pekné meno **Belina**. Rodičia sa mi vždy potešia, pretože často to býva tak, že im namiesto syna príde iba veľká farebná **pohľadnica**. Posielam im pozdravy z miest, ktoré som práve navštívil. Nikdy nezabudnem opísať, ako to tam vyzerá: „Slnko, piesok, azúrové more... **najkrajší gýč na svete!**“ Alebo... „Srdečný pozdrav z paláca, v ktorom bývala **arabská princezná...!** Horšie je, keď sa počas dovolenky prihodí dačo nemilé a namiesto srdečných pozdravov musí človek napísať: „Všetko je OK, akurát ma znovu začal bolieť **dvanástnik**, dovolenku ruším, idem domov!“

Rodičia sa vždy potešia, keď sa im dieťa po dlhom čase vráti domov. V ich spomienkach sú deti stále v tom najkrajšom veku, keď behali nahé a bosé po záhrade a vyzerali ako **anjelik vo vysokej tráve**. Keď si vymýšľali rozprávky a kládli im nástojčivejšie otázky: „Prečo sú **jablká fialové?**“

A to je zázrak nášho života: v každom je ukrytý nejaký príbeh. Aj z čítania textov súťažných poviedok sa dá napísať „prípovedka“. Alebo je to zvláštny druh krížovky s tajničkou? Ten, kto z nej vylúšti pätnásť názvov poviedok tretieho ročníka literárnej súťaže, ktoré sa mi najväčšmi páčili, získava zvláštnu prémiiu: môže už začať písať nový súťažný text do štvrtého ročníka.

Ján Uličiansky

Vladimír Hanuliak

Anjelik vo vysokej tráve

Bolo to na začiatku tretieho školského roka, čo sme sa presťahovali do mesta. Keď som prišiel zo školy domov, mama plakala v kuchyni a otec stál nezvyčajne zamyslený pri okne a žmolil novú záclonu. Mňa si nevšímali. Zmätený som pristúpil k mame a chytil som ju za ruku. Rozplakala sa ešte viac a objala ma. Prudko, až bolestne, ma pritísla k sebe a medzi vzlykmi mi pošepkala, že zomrela starká. Otec vyšiel na balkón a zapálil si cigaretu, čo teda nikdy doma nerobí. Sadol som si v kuchyni k stolu, a prstom som ťobal do bábovky, ktorá ostala na tanieri od raňajok. Potom som sa rozplakal aj ja. Ani netuším prečo. Asi preto, že som nevedel, čo mám robiť. V našej rodine ešte nikto nikdy nezomrel a nikdy som nevidel ani mŕtveho človeka. Mama mi mechanicky naložila na tanier hustú gulášovú polievku a sadla si oproti mne. Odstrčil som tanier a vyšiel von. Ani otec, ani mama neprotestovali.

Vybral som sa za Fedorom, mojím najlepším kamarátom. Vždy mi pomohol, a akosi som tušil, že mi pomôže aj teraz, keď mi pocit neznámeho smútku zvieral hrdlo. Fedora som našiel v našej strži, ktorá ožila starým haraburdím napriek tomu, že sa ju obecný úrad snažil niekoľkokrát zasypať. Ľudia tam vyhadzovali doslova všetko. Z televízorov sme si postavili pekný múrik a vybudovali sme si svoju novú skrýšu. My dvaja s Fedorom sme tu strávili veľa času.

Naša kamarátka Monika sem chodila zriedka, rodičia boli na ňu veľmi prísni a ani ja, ani Fedor sme neboli pre nich dosť dobrí. (Fedor asi preto, že je Róm.) Keď ma Fedor zazrel, hneď vytušil, že sa niečo stalo. Dlho sa na mňa pozeral svojimi hlbokými očami a potom sa opýtal, kto zomrel. Nevieam prečo, ale iba pošepky som mu povedal, že starká. Fedor mi podal ruku ako chlapovi a poriadne ju potriasol. V jeho rodine smrť nebola takou vzácnosťou, za akú som ju považoval ja. Fedor mi porozprával, ako mu zomreli dve sestričky (boli ešte malé), potom starí rodičia z otcovej strany, teta, a nakoniec bratranec v Čechách. Keď mu chceli ísť na pohreb, na hraniciach ich nechceli pustiť, pretože si mysleli, že tam chcú všetci zostať.

Starkú som mal veľmi rád. Roky sme u nej bývali, a aj keď sme sa presťahovali do mesta, vždy keď som mohol, tak som k nej išiel na prázdniny alebo aspoň na víkend. Nebývala ďaleko a priamo pred jej domom stál autobus. Čakala ma za bráničkou a vždy sa usmievala. Privítala ma aj s krdľom sliepok a tromi mačkami, ktoré zvedavo liezli po štóse dreva. Jej domček nebol veľký, ale skrýval rôzne tajomné zákutia, ktoré som zbožňoval. Starká ma v ničom neobmedzovala a trvala iba na jedinej podmienke, ktorú som musel dodržiavať, kým som bol u nej – musel som všetko zjesť. Pri starkinom kuchárskom umení to nebol žiadny problém. Keď som na obed vletel do útulnej kuchyne, všetky taniere boli za chvíľku prázdne a starká sa išla spokojne pomodliť do svojej izby. Ja som medzitým vyšiel na povalu a zašil som sa do malej izbičky, ktorú otec kedysi zmajstroval iba pre mňa. Ako som rástol, bola pre mňa stále menšia a menšia. Možno aj preto, že som do nej ako škrečok naznašal všetky možné i nemožné veci. Na malej poličke trónila pokladnička v podobe anjelika. Keď som do nej hodil korunu, anjelik pokýval hlavou.

Moje spomienky na starkú dosť nešetrne prerušila mama, ktorá stála nado mnou a s metrom v ruke mi šibrinkovala pred nosom.

Vyrozumel som, že mi musí kúpiť nový oblek, pretože zo starého, ktorý som mal pri zápise do prvej triedy, som už vyrástol. Ona si už kúpila na pohreb čierny kostým, v ktorom vyzerala ako, no, ako čarodejníca. Čierna jej vôbec nepristala a zbytočne ma presviedčala, že sa to musí. Otec obišiel lepšie - on už nerastie ani nepriberá, nosí roky jeden oblek, ktorý je už viac šedý ako čierny. Vybrali sme sa teda do obchodu, kde mama predavačke zdĺhavo vysvetľovala, ako mala svoju mamu rada a že smrť je bolestná strata. Predavačka sa chvíľu tvárila, že ju to zaujíma, ale potom sa na mňa usmiala, rukou mi pohladila vlasy a vyložila na pult niekoľko chlapčenských oblekov. Čiernych. Vzdychol som si a všetky som ich vyskúšal. Mama ešte stále vysvetľovala, čo je to láska k rodičom, akoby starká bola jediný rodič na svete. Všetky obleky boli príšerné, ale v jednom som vyzeral úplne zle a ten mi mama kúpila. Neprotestoval som, lebo už som sa chcel stretnúť s Fedorom.

Fedor mi sľúbil, že poobede sa vyberieme na mestský cintorín a on mi všetko ukáže. Teda ako prebieha pohreb a čo treba robiť. Trochu ma to upokojilo, pretože mne sa na pohreb vôbec nechcelo ísť. Keď som to povedal doma, mama sa rozplakala a utrúsila niečo o bezcitnej mladej generácii. Fedor ma čakal hneď pri vchode na cintorín, ktorý napriek všetkým úpravám a modernizáciám vyzeral pochmúrne. Vôbec by sa mi nechcelo zomrieť a ležať na takom mieste. Cestičkou vysypanou špinavým drveným štrkom sme prešli okolo urnového hája, ktorý vyzeral ako zväčšené poštové schránky, len do nich nahádzať reklamné letáky. Dokonca som mal podozrenie, že niekde aj boli. Možno nimi pozostalí umývali malé okienka na skrinkách, aby videli urny, ale neviem načo. Celý cintorín na mňa pôsobil cudzo. Už od vchodu sa na nás uprene dívala staršia pani, ktorá vyzerala, akoby na cintoríne aj spávala. Štuchol som do Fedora, ale on len mávol rukou a ťahal ma na koniec cintorína, kde boli najnovšie hroby. Tu mi mal vysvetliť, ako sa vlastne pochováva.

Zastali sme pred čerstvo vykopaným hrobom, ktorý bol lemovaný betónovou obrubou, vedľa boli položené platne na hrob. Fedor sa poobzeral a z neďalekého hrobu zobral trochu zoschnutý venček. Dal mi ho do ruky. Chytil som ho príliš pevne a na nohy sa mi zosypalo suché ihličie. Kým som si ho striasal, Fedor zmizol. Z diaľky, z mesta, sem doliehali zvony. Obzeral som sa okolo, ale Fedora nikde. Nazrel som do jamy a skoro som odpadol. Fedor ležal vystretý na dne hrobu a usmieval sa na mňa. Z jamy mi vysvetľoval, ako kráčať po cestičke, ako mám niesť venček alebo kyticu, čo treba robiť pri hrobe, ako sa hádže zemina na truhlu. Stál

som mierne sklonený nad hrobom a pozorne som ho počúval. Až natoľko pozorne, že som si ne všimol staršiu pani, ktorú sme videli pri vchode. Stála zrejme za mnou

a keď sa Fedorova hlava a o chvíľočku aj telo vynorili z čerstvého hrobu, začala strašne

jačať a volať, že sa stal zázrak, že mŕtvi vstávajú z hrobov. Márne som ju najprv ja a potom aj Fedor ubezpečovali, že je to len skúška.

Ničomu nerozumela a s čudným výrazom v tvári odišla k veľkému krížu, kde zbožne pokľakla a začala sa modliť.

Vyšli sme z cintorína zadným východom. Cez zanedbané pole sme sa dostali k rodinným domom a panelákom, ktoré práve zateplovali. Na lešení nikoho, tak sme sa s Fedorom vyškriabali na úroveň druhého poschodia a pozorovali sme život. Fedor sa ma opýtal, či som mal babku rád. Kolembajúc nohami na nie veľmi pevnom lešení som mu o staršej rozprával takmer hodinu. Vtedy som si uvedomil, ako veľmi mi bude starká chýbať. Už žiadne víkendy v jej záhrade, žiadne hry s mačiatkami, žiadna povala a jej tajomstvá. Fedor sedel vedľa mňa a trpezlivo počúval. Bol som rád, že mám takého kamaráta. Pýtal sa aj, kde bude starká pochovaná. Dedinku poznal, jeho otec chodil do neďalekých lesov najprv ako drevorubač, potom ako hubár. Fedor mi tiež porozprával o svojej babke, ktorá ešte žije a je veštica. Na jedno oko nevidí, ale tým, ktorým sa pozerá, vyveští každému budúcnosť. Fedor to hovoril dosť presvedčivo, ale ja som aj tak neveril. Potom sa ma opýtal, či mám niečo pre starkú do hrobu. Nevedel som, čo myslí. Nejaký darček, malý, ale odo mňa, ktorý dám staršej na rozlúčku. Nemal som nič, pretože som o tom nerozmýšľal. Fedor povedal, že mi niečo ukáže. Pozrel sa na mňa tým svojim tajnostkárskym spôsobom a ja som vedel, že to bude stáť za to.

Aj stálo. Prešli sme cez celé mesto. Bol som už aj trochu unavený, ale Fedor ma ťahal k prastarému cintorínu, ktorý bol opustený a mali ho rušiť. Predpokladal som, že ma nebude zase učiť, ako sa správať cez pohrebný obrad. Prešli sme okolo zhrdzavených mreží cintorína a vošli do starého opusteného domu, ktorý bol lemovaný chlievikmi a vzadu ho chránil nevysoký múrik. Dom bol prázdny, postriekaný paintbalovými flakmi a rôznymi nápismi. Za múrikom som ostal prekvapene stáť.

Civil som na zvyšky starého pohrebného koča. To mi povedal Fedor, pretože ja som nič také doteraz nevidel. Na voze bola akoby vitrína, niekde ešte ostalo špinavé ozdobné sklo s kvetinkami. Na rohoch stáli malí vyrezávaní anjelikovia, ktorí držali v rukách

lampáše. Mali byť štyria, ale videl som len troch. Drevené kolesá boli nahnité a držali ich len kovové obruče. Koč vyzeral ako v sne. V rozpadnutej budove bola kedysi pohrebná služba, ale veľa z nej neostalo. V jednej miestnosti som našiel starý stôl a rozheganú stoličku, obrovskú pavučinu s veľmi nervóznym pavúkom a akési staré papiere – objednávky na pohreby v slovenčine, v maďarčine aj v nemčine.

Fedor stál na múriku, gestom ma privolal k sebe. Ako som sa za ním škrabal, spadol uvoľnený kameň. Zo škáry vyliezla vyrušená jašterička a zmizla v hustej, vysokej tráve. Fedor ukázal rukou pred seba, ale ja som v tej džungli nič nevidel. Ukázal ešte raz. Pozrel som sa lepšie a vo vysokej tráve som zbadal obrisy čohosi tmavého. Vyzeralo to ako – ako malé dieťa. Fedor zoskočil a nohou odhrnul trávu. Na zemi ležal štvrtý anjelik. Vysoká tráva ho dokonale zakrývala. Fedor povedal, že to môžem dať starkej na pamiatku. Bol to výborný nápad.

Predstaval som si sám seba, ako kráčam v sprievode pozostalých, všetci okolo nesú vence a kytice – a ja malého anjelika. Mama sa na mňa spokojne usmieva a otec v slávnostnej policajtskej uniforme sa na mňa hrdo pozerá... Vďačne som sa pozrel na Fedora. Zohol som sa do trávy pre anjelika. A bolo po sne. Anjelik bol celý práchnivý a pod mojím dotykom sa rozsypal na jemný špinavý prach. Neostalo z neho nič. Sklamane som sa pozrel na Fedora. Ten mávol rukou, čo tam po anjelovi, na koči sú ďalší traja. Ale ja som sa rozhodol ináč – dám starkej do hrobu svojho anjelika z povaly, ktorý vždy pokýval hlavou, keď som doňho hodil mincu. Fedor to odsúhlasil. Vrátili sme sa domov.

Na druhý deň bol pohreb a ja som zistil, že celá Fedorova výučba bola takmer zbytočná. Cintorín v dedine, kde žila starká, bol celkom iný ako náš mestský – maličký, útulný, obkolesený domčekmi a lúkou, na ktorej sa pásli ovce. Vytrvalo vyzváňali zvončekmi, ako sme kráčali k hrobu. Otec nemal uniformu, mama ho presved-

čila, aby si zobral oblek. Ja som neniesol ani venček, ani kyticu, ale pod sakom nového obleku som mal ukrytého malého anjelika. Keď sme stáli okolo hrobu, náhodou som sa pozrel smerom k bráničke. Sedeli tam tri starkine mačky.

Pohreb netrval dlho, alebo sa mi to len zdalo, a keďže som ho skoro celý preplakal a preslzil, nič som nevidel. Keď do mňa drgla mama, uvedomil som si, že treba hodiť na truhlu zeminu. Zobral som trochu mazľavej hliny do ruky, obalil som ňou anjelika a šikovne hodil do rohu jamy. Spadol kúsok od truhly a naposledy zakýval hlavou. Zrejme si to nikto nevšimol, pretože všetci plakali. Potom traja muži vzali lopaty a hrob neuveriteľne rýchlo zahádzali. Zrak mi opäť zablúdil k bráničke. Mačky tam už neboli. Na ich mieste stál Fedor a Monika. Prekvapene som si pretrel oči. Monika držala v ruke malú kyticu astier. Moji rodičia ostali trochu zaskočení, ale potom nás nechali na chvíľu samých pri hrobe. Fedor potichu zaspieval smutnú cigánsku pesničku, Monika sa pomodlila. Do mesta sa chceli vrátiť autobusom, ale ja aj moji rodičia sme ich presvedčili, že sa zmesť do nášho auta. Sedel som na zadnom sedadle uprostred nich a mal som dobrý pocit, že nie som sám.

Ján Beňo

Šalo

Boháča, čo som zaspal?

To z toho hlúpeho slnka. Páli ako bláznivé.

Sedím celkom vzadu v autobuse a ten už bude zatačať k tomu veľkému parko...blbosť, k nádražiu. Švihom!

Schmatnem svoj vak, vetrovku a ku dverám!

Kurník, chodba je samý vak a batoh. Prekračujem, preskakujem, ak do niekoho drcnem, to má za to, že nepozná poriadok.

- Áú! - zvrieskla debilka Božena.

Blondčavá hlísta Jakub mi podložil nohu.

- Kde sa ryješ, pehavec?

- Ja tu čakám, musím čakať babku, - hovorím rýchlo, skoro vždy tak hovorím. Má takéto vlasy, - ukazujem na svojej rozstrapatenej hlave, ako jej trčia na obe strany, - šedivé vlasy.

- Ježibabku! - vykrikol ktorýsi, ale mňa, Michala Peka, také podrazy nevykývú. Vravím si svoje:

- Hej, ale nebyť mňa, už vás tu neni! - strieľam ústami na celý autobus. - Náhodou som nakúkal dopredu popri šoférovi a hneď som skričal: - Brzdiť!

- Čo si videl, ty pako? Že nám skoro hlavy porozbýjalo, keď šofér silno zbrzdil?

- P e k o, - vravím pomaly a jasne svoje meno a tomu ťukinovi

Robovi švihnem odzadu po vlasoch. – Práve že som nič nevidel, lebo pred nami bola taká svinská zákruta. A autobus sa do nej rútil ako... ako...

– Čo do mňa štúraš, ty kretén? Pán šofér, vyhoďte ho!

Ten má inakšiu povinnosť. Autobus už zatáča pred veľkú budovu a pomaly zastavuje. A zrazu si spomeniem – kurník šopa, čiapka, moje kamene, tam, kde som sedel...

– Mňa porazí! – kričím a chcem sa dostať dozadu.– Moja čiapka, kamene!

Deciek je už plná chodba, darmo sa pchám. Hučia na mňa, švihajú mi rukami po vlasoch. Ešte kým ma vytlačia von, počujem hlas, ako keby sa ozvala nejaká múdra učiteľka.

– Zdá sa mi, šalo, že ty najprv konáš a potom rozmýšľaš.

Konáš, ó, to je slovo, také by zo mňa nikdy nevyšlo. Nemusel som sa ani pozreť, kto to povedal. Pravdaže – Iveta. Bábika v červenej sukničke. Všimol som si, že na našom tábore pre chudobných pri priehrade sa málo prezliekala. Mala asi najmenej vecí zo všetkých dievčat. Menej som mal už len ja. Načo mi je pyžama? Aj doma spávam len v trenýrkach a v tielku.

No tá Iveta ma pomýľila, lebo iné chcem. Roztiahol som ruky pred autobusom, tak stojte ešte tu, nebudte švihnutí. To by sme sa len tak hlúpo rozišli? Celý týždeň nám bolo celkom super, a tak volám:

– Stojte, nežeňte sa! Tak kedy sa stretneme?

– S tebou, ryšavec? – počujem Karolov hrubý hlas.

– Aj s tebou, s každým, so šeckyma...

Ktosi zozadu mi nacapil čiapku viac na tvár ako na hlavu. Posuniem si čiapku nahor a vravím:

- U nás, tam, kde s babkou bývame, - mamu som nespomenul ani na tábore, ani teraz, - blízko je aj les a pred ním taká veľká lúka. Tam by sme mohli...

Neviem naraz povedať čo, len by som chcel, aby aspoň niektorí prišli, tak normálne, kamarátsky. Veď nás bolo vyše tridsať!

- A to kde bývate, kde? - strká mi Zdenka svoj pršinos skoro do tváre.

- No, tam už nie je mesto, teda ešte je, patríme normálne do mesta a sú tam záhrady a domy také obyčajné...

- Také ako ty, pravda?

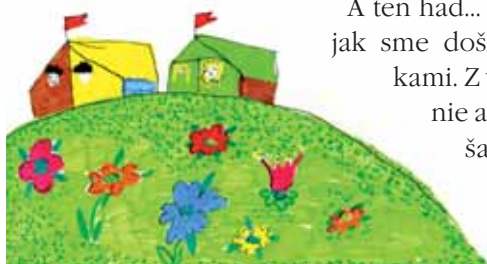
- Čo ja, čo ja, nejde o mňa, ale bolo by nám fajn ešte pred školou. Mohli by sme niečo opekať, babka by nám dala zemiaky, čaj...

- A na tej tvojej lúke, či čo to tam je, - vraví Maroš s červeným batohom, - sú aj hady, pravda?

- Volá sa to Zhoreniská, - bránim sa. - Keď pôjdete autobusom od konca električky, na to sa treba pýtať.

- Všetko zhorelo, len hady zostali! Maj sa ako chceš, pako! - zvolá Ondrej a prvý odchádza popri dlhej budove.

Tie prekliate hady! Aké hady, len jeden had tam bol na priehrade, a preto majú všetci odo mňa odísť? Môžem ja za to, že si všetko všímam? Vidím diery v strome, aha, čo tam býva? Zbadám na lúke, ako sa zem dvíha, taký čierny kopček... Čupnem si a pozorujem. Krt pod ním ryje, kopček sa zväčšuje. Raz sa mi ho podarilo vidieť, keď sa vystrčil zo zeme. Hrozne je len opatrný!

A ten had... Idem hneď na druhý deň, jak sme došli, k priehrade pod chatkami. Z vody pri brehu rastie tráva, nie ako na lúke, taká vyššia, ako šable, a vedľa nej na vode - živá čiara! Čiara sa robí popri tráve a nie je ako podľa pravítka.

Tak sa vlní zboka na bok a celkom napredku – hlava! Malá, úzka a za ňou tenké telo. Had, teda užovka, ťahá tú čiaru na vode. Vo vode môže plávať len užovka, dobre viem. Tá nikoho neuštipne.

Ani som o nej vari nikomu nepovedal, ale keď prišla do tábora televízia, nevedel som postáť na jednom mieste. Chodím, pobehujem hore-dolu. Mali by ísť tam k vode! Možno bude plávať. Hovorím tomu, čo drží kameru. Aj za rukáv ho potiahnem. Dobre, dobre, ale nič sa nedeje. Zaujíma ich kuchyňa, naše postele – blbosť! A čo naši rodičia, kde robia, kde nerobia, skromné podmienky, sme strašne vďační, samé také žvasty...

Odbehnem k priehrade, veď je to len kúsok, volám:

- Podťte rýchle, práve pláva!

Volám aj štyri razy. Zhora ma okrikujú – ticho buď, šaľo!

Potom, keď konečne došli, videli trt. Užovka si popláva, potom prestane. Zalezie kdesi do diery v brehu alebo si ide čosi zohnať do brucha.

Fakt, že som si toho hada nevymyslel. Videli ho potom ešte niekoľkí, dokonca aj strelená Božena. Skoro všetci bežali od vody vyľakaní – had, had!

- No a čo? – vravím.

- Treba ho, treba s ním voľačo... spraviť.

- Nemôžeme sa tam viac kúpať. To je nebezpečné!

- Ale decká, – vravím, aj sa usmejem, – veď je to len obyčajná užovka, kto by sa tej bál?

A oni hľadia na mňa, očami strieľajú. Nikto nič nevraví, ale si iste myslia, že som cvok, magor, kretén. Vytešujú sa – oni sa hada boja, sú správni, a ja – možno s ním aj spávam!

Aj teraz na konci – a to majú odo mňa odísť, máme sa rozísť, ako keby som bol nakazený akousi chorobou? Veď nám bolo v tábore fajn, na to zabudli? Počujem zase taký múdry hlas. Ivetka, kto iný? Vraj:

- Veľa chceš, a málo dávaš. To si celý ty, šaľo.

Ja málo, čo ja málo?

Čo vám mám, ako vám mám, duní mi v hlave.

Okolo je veselo. Decká sa lúčia jeden s druhým, ako keby som tam ani nebol.

A vtedy sa to stane.

Naraz počuť, ako autobus, o jedno nástupište ďalej, veľmi strúbi. Medzi nástupišťami sa dá prechádzať. Je to zakázané, ale skoro každý na to kašle. Inakšie treba vyjsť z veľkej budovy, vyviezť sa na dlhú hornú chodbu. Z tej potom idú schody dolu k nástupišťam. Jedny, druhé, tretie, možno aj štvrté.

- Túúúú! - zreval ten autobus a naraz zabrzdil. Počuť krik. Otvoria sa dvere pri šoférovi, ten kričí: - Baba jedna bláznivá! - To ma zdvihne aspoň o päť centimetrov. Položím vak na chodník, vetrovku naň a neviem, čo robiť. Pozerám na Ivetu, teraz buď múdra!

Vtom vidím, ako spoza toho autobusu dve ženy vedú tretiu, celú rozkuštreňú. Zvolám: - Babka! Babka moja! - A bežím. Ešte v behu spravím zdvihnutou rukou pohyb, ako by som spoza chrbita privolával pomoc.

- Babka, čo si... čo ti je?

A ona krúti hlavou. Vlasy okolo nej sú ako naježené dlhé pichliače. Rukou ukazuje pred autobus.

- Hen, moja cibula!

Už sú tam aj dvaja z našich a jeden, Robo, pravdaže, má v rukách dve cibule z babkinho roztrhnutého sakľa.

- Ježibabka, pozrite! A ešte môžem aj s treťou.

Vyhadzuje cibule, chytá ich a znovu vyhadzuje. Jedna mu pritom spadne na asfalt. Odkopne ju ďaleko, cibula sa kotúľa, Robo sa rehoce.

Šofér znovu zatrúbi, á, treba to pozbierať. Pomáha mi Karol, čo prišiel s Robom a jedna pani v čiernom. Tá mi dá aj veľký prázdny sakel.

- Toto je moja babka, - vravím, keď ju privediem ta, kde sme vystupovali. Stoja tam ešte piati-šiesti z našich. Ktosi ju pozdraví.

A babka stále rozpráva, ako vždy.

- Šla som k masárovi, čo je tu za cestú, mala som kedy, než si došiel. Že ti kúpim volačo také, čo si ešte nemal. A tam som zebrala teľací rebírka, skoro celé kilo. To teda stojí, a také teľací maso bez kosti ešte o hodne viac, - vraví hlasne a prísne.

- A cibuľa, - zlostne švihnem rukou - načo vám bola cibuľa? Prečo ju trepete odtáľto?

- Menej stála ako u nás, tak som zebrala celé dve kilá.

- Počkajte, musím ešte čosi...- a vravím tým niekoľkým, čo tam ešte čumákujú. - Zhoreniská, zapamatajte si. Odtiaľ, jako majú električky konečnú, osmička, deviatka, štrnásťka, sa ide autobusom. Vystúpiť potom na piatej zastávke, dobre?

Nič od nich nečujem a nechcem sa dívať, ako sa tvária a či niekto neprikyvuje. Keď vediem babku dovnútra stanice, Iveta zoberie tú cibuľu, že ju odnesie. Prekvapuje ma, že je stále pri nás. Potom babka sedí na lavici a šúcha si nohy. Iveta si tiež sadne a ja vravím:

- Počkajte ma! Hneď som tu.

Kúpim dva hotdogy, babka to nemá rada, tak pre ňu dva pagáče. Jednu vodu pre ňu, dve malé pepsi pre nás.

